Sfaturile unui tată către fiica lui care se căsătoreşte

Sfaturile unui tată către fiica lui care se căsătoreşte

Iubita mea fiică, a sosit ziua pe care ai aşteptat-o cu bucurie crescândă, dar şi cu teamă, când să începi un drum nou în viaţă, împreună cu soţul pe care ţi l-a dăruit Dumnezeu. Cine ştie dacă ne vom mai vedea curând, de aceea, te rog, ia aminte la aceste câteva îndemnuri ale mele, ca şi cum ar fi cele din urmă cuvinte - testamentul meu pentru tine. O, de le-ar binecuvânta Domnul!

O adevărată căsătorie este din Rai

Când cei dintâi oameni au fost alungaţi din paradis, au lăsat acolo multe lucruri; acolo au pierdut chipul lui Dumnezeu, după care fuseseră făcuţi; acolo a rămas pacea în care trăiseră, cât timp au stat în legătură cu Dumnezeu; acolo a încetat fericita lor stare în prezenţa lui Dumnezeu. Dar ceva au luat totuşi cu ei: căsătoria. Adam n-a ieşit singur din paradis: Eva era cu ei. După fericirea de care avusese parte un timp acolo, dacă ar fi fost nevoit să iasă singur, s-ar fi prăbuşit în disperare. Dar Eva era cu ei ca să poarte împreună durerea care le era de acum presărată din vina lor. Ce bine că a fost aşa!

Nu mă feresc să repet: căsătoria este din Rai. Tocmai de aceea caută diavolul să lovească în ea, ca s-o întineze, ca s-o dărâme. Prin atacurile sale, prea adesea devine un iad. Ce chin când două persoane legate una de alta pentru toată viaţa nu se înţeleg, nu sunt una! Dar ce frumos când o căsătorie este încheiată în cer! Ce odihnitor este să poţi spune cu toată siguranţa: căsătoria noastră a facut-o Dumnezeu. Soţul pe care-l am este dăruit de Dumnezeu.

Să nu-ţi închipui însă că această căsătorie a ta, pentru că este rânduită de Dumnezeu, va fi scutită de primejdia întinării sau a prăbuşirii. Nu! Omul poate să fie scos şi din Paradis. Adam şi Eva au fost alungaţi de acolo, din vina lor. Ei au fost cei care nu şi-au păstrat Edenul. Străduieşte-te să păstrezi şi să aperi paradisul familiei. Nu uita ce spune Scriptura: Eva a fost vinovată că Adam a fost izgonit din Paradis; de aceea veghează şi roagă-te ca să rămâneţi în Paradis, iar căsătoria voastră să fie şi să rămână un lucru din Rai.

Fă-ţi timp pentru citirea Bibliei şi pentru rugăciune!

Acesta este primul meu îndemn, iar de împlinirea lui depinde foarte mult fericirea în căsătorie. Mulţimea treburilor casei să nu te oprească niciodată de la a căuta clipe de linişte. Începe ziua cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cu rugăciune, ba chiar în mijlocul treburilor fă-ţi timp să mai răsufli cât de puţin în rugăciune! Nu uita acest lucru chiar în ziua în care ai foarte multe treburi de făcut! Da, cu cât mai plină de treburi este ziua, cu atât mai mare nevoie este ca între ele să te îmbraci cu o nouă putere de sus. Altfel te pierzi în vălmăşagul treburilor şi al ocupaţiilor. Şi, ca să nu ajungi acolo, fă-ţi timp în fiecare zi pentru Biblie şi rugăciune. Citeşte şi roagă-te împreună cu soţul tău.

Model de căsătorie

Apostolul Pavel zugrăveşte căsătoria ca fiind prefigurarea legăturii dintre Domnul Hristos şi Adunarea Sa. Această legătură este idealul care trebuie să fie mereu înaintea ochilor noştri şi spre împlinirea căruia să năzuim. Soţul trebuie să fie faţă de soţie cum este Hristos faţă de Adunarea Sa. Ce pildă preţioasă!

„Soţilor, iubiţi-vă soţiile, după cum şi Hristos a iubit Adunarea ... Aşa sunt datori şi soţii să-şi iubească soţiile, ca pe propriile trupuri. Cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine însuşi. Pentru că nimeni nu şi-a urât vreodată carnea, ci o hrăneşte şi îngiijeşte cu drag, ca şi Hristos Adunarea: pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa şi din oasele Sale. «De aceea va lăsa omul pe tată şi pe mamă şi se va lipi de soţia sa, şi cei doi vor fi o singură carne». Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos şi la Adunare. Însă şi voi, fiecare, aşa să-şi iubească soţia, ca pe sine însuşi; şi soţia să se teamă de soţ " (Efeseni 5.25-33).

Cu aceeaşi iubire şi lepădare de sine să-şi iubească şi soţul soţia! În Biblia mea am o însemnare pe care mi-a facut-o mama mea: „ca şi Hristos". Aceasta mi-a fost deseori un îndemn şi m-a făcut să mă întreb: «iubesc eu pe soţia mea cum iubeşte Hristos Adunarea Sa?» Din fire toţi suntem egoişti. Ne iubim pe noi înşine şi trăim pentru noi înşine. Din această pricină, este nevoie mereu să ne amintim de pilda noastră: „Hristos".

Apostolul dă soţiilor următorul sfat: „Supuneţi-vă soţilor voştri ca Domnului, pentru că soţul este cap al soţiei, după cum şi Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, aşa şi soţiile soţilor lor, în orice" (Efeseni 5.22-24). Dar cui îi place să i se vorbească astăzi de supunere? Aşa ceva nu mai este modern şi totuşi este etern. În ziua de astăzi se vorbeşte mult de «egalitatea sexelor», soţ şi soţie având deopotrivă aceleaşi drepturi.

Oamenii vor să arate că ei ştiu mai bine decât a ştiut şi a vrut Dumnezeu când a făcut din femeie o fiinţă care are nevoie de sprijin: şi de ajutor. Nimeni nu se abate de la această rânduială fără să-şi ia pedeapsa. Cât de slabă este feminitatea acelora care caută să fie în toate lucrurile la fel cu bărbaţii! Tocmai prin aceasta ele sting strălucirea aceea ce ar fi trebuit să fie partea lor nobilă, aleasă. Oricât de nepotrivit ar suna cuvintele «soţia să fie supusă», de aceasta depinde într-o mare măsură fericirea şi binecuvântarea căsătoriei.

De aceea, reţine astăzi un sfat important: supune-te, ascultă mereu! Îmi închipui că soţul tău nu va cere niciodată de la tine ceva împotriva Cuvântului şi a voii lui Dumnezeu, pentru că este credincios. De aceea îţi amintesc: Cedează, cedează mereu! Nu tu porţi răspunderea, ci soţul tău. Cât de bine este să te poţi sprijini pe el cu sentimentul că eşti la adăpost! De aceea, lasă-i celui care-ţi este rânduit să-ţi fie cap toată răspunderea pe care o are. Fii deci supusă lui! Dacă într-un lucru sau altul eşti de altă părere, lasă, cu încredere, ca soţul tău să hotărască!

De obicei femeile se lasă conduse mai mult de sentimente, în timp ce bărbaţii cercetează lucrurile mai adânc şi judecă cu profunzime. Se cade să laşi hotărârea pe seama soţului tău. Cedează mereu! Dacă auzi vorbindu-se peste tot de dreptul femeii, adu-ţi aminte şi de cuvintele mamei tale pe care ţi le reamintesc aici:

«O, eu ţin foarte mult la drepturile femeii! Nici nu mă gândesc să mă lipsesc de drepturile mele de femeie. Dimpotrivă, sunt o înfocată apărătoare a drepturilor femeii. Am dreptul să fiu iubită de soţul meu şi am dreptul să-i las lui toată răspunderea. Cât de bine mă simt eu cu aceste drepturi ale femeii. Dacă ar trebui să am grijă de toate şi să mă gândesc la toate, aş fi foarte nefericită. Dar am dreptul să mă sprijin pe soţul meu şi să-l las pe el să lucreze. Nu permit să mi se ia ceva din dreptul meu de femeie». Da, potrivit Bibliei, acestea sunt adevăratele tale drepturi din care va decurge numai bine. Întreabă pe mama ta şi-ţi va confirma cât bine a întâlnit în viaţă folosindu-se de aceste drepturi ale femeii.

Fii supusă! Voi stărui cu acest îndemn. Dacă soţul tău doreşte un lucru, care poate ţie nu-ţi place, care nu ţi se pare drept, să-ţi spui şi tu aceste cuvinte: «şi de ce nu!» Să-ţi spui singură că a ceda nu este ceva nedrept şi a fi supusă nu este ceva oprit. Cu ele vei trece pe lângă prăpăstii în care multe căsătorii s-au prăbuşit.

Fără gelozie!

Iată o altă stâncă de care s-au prăbuşit multe căsătorii şi s-au nimicit! Deci să nu fii geloasă niciodată! Dacă Dumnezeu ţi-a dat un soţ, fii încredinţată că el te iubeşte şi că îţi este credincios. Nimic nu este mai chinuitor şi mai umilitor pentru nu bărbat decât să vadă că soţia lui nu se încrede în el. Se întâmplă oricărui om să trebuiască să stea de vorbă cu femei, poate care vin la el ca să ceară sfat. Dacă, după aceea, soţia va începe să spună: «a ţinut cam mult această stare de vorbă», ceva atunci se rupe în inima soţului; şi acest ceva se vindecă deosebit de greu.

Calea geloziei este cea mai sigură ca să facă nefericită o căsătorie! Dacă tu eşti geloasă, şi pe tine te nefericeşti. Gelozia este o patimă care caută cu patimă tot ce poate să aducă patimă (suferinţă)! Gelozia pune la îndoială iubirea şi onoarea altuia, îngroapă încrederea şi înstrăinează inimile. Amarul acesta l-au gustat prea mulţi oameni căsătoriţi. De aceea îţi repet: fereşte-te de gelozie! Ce s-ar fi ales de chemarea mea de vestitor al Cuvântului, dacă mama ta m-ar fi chinuit cu gelozia? În fiecare zi vin la mine femei să mă întrebe câte ceva; deci prilejuri de gelozie sunt destule. Cât de recunoscător sunt că mama ta nu m-a chinuit niciodată cu gelozia!

Fii cu voie bună

Când soţul tău vine acasă sau când pleacă de acasă, fii cu voie bună! Lucrul acesta este mult mai însemnat decât îşi închipuie cineva. El dă parfum şi farmec căsătoriei. Cu câtă duioşie se salută când se întâlnesc, sau când se despart, tinerii înainte de căsătorie! Însă după ce s-au căsătorit, această bucurie a revederii se stinge. Orice ai avea de făcut, fă-ţi timp să-i urezi din inimă «drum bun» sau «bine ai venit» celui care se întoarce acasă. Soţul tău îşi va iuţi pasul când va fi în drum spre casă; el se va bucura dinainte de primirea pe care i-o vei face. Cât costă să urmezi acest sfat şi ce binecuvântare sunt urmările lui!

Trăiţi unul pentru altul!

Am aflat că sunt patru clase de căsătorii ale celor credincioşi.

În cea dintâi clasă, pe care nu rareori am întâlnit-o, cei credincioşi trăiesc unul împotriva altuia. În faţa lumii ei trec foarte fericiţi, dar cine priveşte mai adânc vede că aceştia trăiesc unul împotriva altuia! El îi spune: «Ştii bine că prefer să-mi fac singur bagajele, pentru că nu-mi place să se amestece cineva în treburile mele». Ea răspunde: «ar fi trebuit să te bucuri că vin să te ajut». După părerea ei, este un serviciu pe care vrea ea să i-l facă. După părerea lui, este un amestec în lucrurile care nu o privesc. S-ar cuveni ca ea să-l lase să-şi facă singur bagajul, dar nu poate să se lase de plăcerea de a-l ajuta, iar el nu poate să meargă atât de departe încât să vadă dragoste în purtarea ei. Fiecare rămâne cu dorinţa şi voinţa sa. Şi aşa se ivesc mereu certuri şi frecuşuri. El se poartă nemanierat cu ea, iar ea este cicălitoare faţă de el. O jale, nu altceva. Şi totuşi amândoi sunt credincioşi!

În clasa a doua, trăiesc unul lângă altul. Acolo fiecare îşi are capul în voinţa lui; s-au înţepat de multe ori unul pe altul. Şi atunci, ca să înlăture cearta, se dau la o parte şi unul şi altul din drumul celuilalt. Acum unul ştie despre celălalt: asta nu-i place, să nu-i dau prilejul să vadă acest lucru. În felul acesta, ei au ajuns la încredinţarea că în căsătorie nu există o adevărată fericire. El merge la treburile lui, ea la bucătăria ei. El nu-i spune mai nimic din lucrurile la care se gândeşte şi din grijile sau îngrijorările lui, gândind că n-o privesc pe ea; ea nu-i mărturiseşte din micile ei greutăţi, motivând că este nepăsător faţă de ce o interesează pe ea. S-au obişnuit să-şi păstreze pentru ei grijile şi gândurile sau să le împărtăşească prietenilor. Merg unul lângă altul, fără ca între ei să fie vreo legătură strânsă. Nici un interes pentru micile nevoi ale celuilalt! Au ajuns reci unul faţă de altul. Lumea nu vede nimic din toate acestea. Poate că nici ei înşişi nu-şi dau seama ce le lipseşte în căsătoria lor. Abia de bănuiesc că poate să fie şi în alt fel; ci cred că este destul de bine cum sunt, dar, sub acest bine, trăiesc într-o stare „rece".

În cea de-a treia clasă, soţul se sfătuieşte cu soţia lui, împărtăşindu-i gândurile şi dorinţele lui. Între ei este o comuniune de gânduri şi de sentimente. El nu stăpâneşte asupra ei, nici ea asupra lui. Dacă el este capul, ea este cununa acestui cap. Ce frumos: unul cu altul! Soţia este un adevărat ajutor pentru soţul ei şi poartă totul împreună cu el, iar el comunică cu ea în toate. Ţi-aş fi recomandat această clasă, dacă nu aş fi ştiut că mai există una.

Cea de-a patra clasă este aproape goală. Acolo soţii trăiesc unul pentru altul. „Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea" (Efeseni 5.25). Unul pentru altul! Fiecare să aibă dorinţa de a trăi aşa fel încât să facă bucurie celuilalt! Cum pot să-i fac o bucurie? Fiecare se lasă pe sine în urmă, pentru că vrea să facă plăcere celuilalt. La şcoală am învăţat că persoana întâi este «eu», a doua «tu» şi a treia «el». Acest lucru se potriveşte cu firea egoistă a omului, «eu» să fie persoana întâi. Dar într-o căsătorie adevărată, «tu» este persoana întâi, şi «eu» a doua. „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Luca 10.27).

Nu ni s-a spus întâi că trebuie să-l iubim pe aproapele nostru cum ne iubim pe noi înşine; dacă ar fi aşa, ne-am iubi în primul rând pe noi înşine şi n-ar mai rămâne nimic pentru aproapele nostru, căci n-am mai sfârşi-o cu iubirea de noi înşine. Nu, ci Domnul Isus ne-a spus: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". A proapele trebuie să fie deci persoana întâi; aşa trebuie să fie în primul rând în căsătorie. Dacă bărbatul tău ajunge persoana întâi pentru tine, atunci mergi după voia lui Dumnezeu. Atunci, să îngrijeşti de el şi să te osteneşti pentru el nu este o povară, ci o plăcere, bucuria şi plăcerea ta.

În orice femeie adevărată sălăşluieşte un dar al lui Dumnezeu, o inimă de mamă. Chiar la fetiţe se poate vedea întâi grija lor pentru păpuşile lor şi apoi cu câtă plăcere se ocupă ele de copii! Dumnezeu a pus în femeie acest imbold, încât ele să trăiască pentru alţii. În zilele noastre, acest dar ai lui Dumnezeu este înăbuşit de spini, de pălămida egoismului şi de dorinţa de a stăpâni.

Dar, ca să poţi trăi în felul acesta, adaug un alt sfat: nu aştepta nimic bun de la tine însăţi, ci aşteaptă totul numai de la Domnul! Aceasta este greşeala pe care o fac mulţi; ei aşteaptă ceva bun de la ei înşişi, de la puterea lor. Însă cu puterea noastră nu ajungem la nimic! Şi totuşi cât de puţini cred acest lucru! Omul pune prea mare preţ pe puterea sa.

Oricât de mult v-aţi iubi unul pe altul, aceasta nu vă este de ajuns pentru toată viaţa! Cine îşi zideşte casa fericirii lui pe iubirea inimii lui, acela zideşte pe nisip. Trebuie să-L rugaţi întotdeauna pe Domnul pentru aceasta şi să luaţi de la El ce aveţi nevoie. Să nu credeţi că vă iubiţi atât de mult încât nu se cuvin griji în această privinţă! Nu aştepta nimic bun de ia tine însăţi! N-avem în noi puterea prin care să putem face pe altul fericit! Cu puterea noastră nu ajungem ia nimic. Dar Domnul poate nespus mai mult!

În loc să te bizui pe tine însăţi, cufundă-te în marea Lui iubire. Domnul Isus are un ocean de iubire, îndestulătoare şi pentru tine şi pentru soţul tău. Mergi în fiecare dimineaţă cu găleata ta şi scoate iubire din oceanul Său nesecat! Cum a iubit El? „Iubind pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt" (Ioan 13.1). Chiar şi pe Petru cel pripit, chiar şi pe Toma cel trist, chiar şi pe Iuda vânzătorul! Da, El i-a iubit chiar şi pe călăii Săi, când era pe cruce, şi S-a rugat pentru ei: „ Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac " (Luca 23.34).

Toată fiinţa Lui este iubire! Vino la El! Noi suntem deplin încredinţaţi de lipsa noastră de putere de a iubi şi de a face pe altul fericit, de aceea Îi cerem mereu Domnului iubire. Şi El o are în măsură împărătească, nesfârşită. El poate să vă păzească şi pe voi de la cel dintâi pas. El poate să vă umple de iubire.

Nu mă îndoiesc o clipă că-ţi iubeşti foarte mult soţul şi că eşti gata să suferi totul pentru el, însă nu aceasta este temelia unei căsătorii fericite şi binecuvântate - spun lucrul acesta dintr-o lungă experienţă. Una este să iei la un moment dat o hotărâre eroică şi alta este să rabzi cu tărie şi vitejie micile nevoi ale vieţii. Câte femei ar fi în stare să-şi dea viaţa pentru soţii lor; dar, ca să se supună soţilor lor, aceasta n-o pot face. Nu aştepta nimic bun de la tine însăţi.

Aşteaptă totul de la Domnul. Dacă aştepţi ceva bun de la tine însăţi, curând va trebui să-ţi vezi falimentul, dar dacă aştepţi totul de la Domnul, vei vedea că „Râul lui Dumnezeu este plin cu apă" (Psalmul 65.9). Mergi neîncetat să-ţi adăpi viaţa din Râul Domnului! Vei fi înviorat! Şi nu uita că a iubi înseamnă a privi lucrurile din punctul de vedere al celuilalt.

Acest cuvânt este foarte limpede şi poate să-ţi fie de mare ajutor. De unde vine lipsa de iubire din atâtea căsătorii? Din aceea că n-au învăţat să privească lucrurile din punctul de vedere al celuilalt. Fiecare priveşte lucrurile numai din punctul său de vedere.

Se poate întâmpla ca, într-o zi, soţul să se întoarcă de la serviciu îngândurat, fără să te mai salute cu afecţiunea sa obişnuită. Acum, în funcţie de cum priveşti tu lucrurile, te întrebi: «Ce-o fi având soţul meu astăzi? Doar nu i-am făcut nici un rău. Mă obosesc toată ziua pentru el şi acum iată ce atitudine are!» Şi, gândind aşa, te retragi în tine însăţi. Aştepţi pentru tine atenţie, iubire, bunătate şi, pentru că nu le primeşti, ţi-ai pierdut voia bună.

Să presupunem însă că priveşti din punctul de vedere al celuilalt şi că îţi zici: «Ah! soţul meu a avut astăzi o zi grea, de aceea să fiu deosebit de iubitoare faţă de el». Dacă te porţi astfel, vei avea o seară frumoasă, binecuvântată. Soţul tău îşi va uşura inima destăinuindu-ţi apăsarea şi va remarca cu bucurie ce bună este căsătoria făcută de Dumnezeu.

Ce minunat lucru este să putem sta de vorbă unul cu altul, unindu-ne în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, mulţumindu-i totodată pentru iubirea şi ajutorul acordate. Dacă însă te superi şi te necăjeşti, să ştii că pui în joc fericirea căsătoriei taie. Învaţă că a iubi înseamnă a privi lucrurile din punctul de vedere al celuilalt.

Încolo, regula în căsătorie este să nu faci niciodată ceva pe ascuns. Nu face nici un lucru pe care n-ai dori să-l afle soţul tău. Şi nici să nu se amestece cineva între voi: nici tatăl, nici mama, nici fratele, nici sora. Soţul trebuie să ştie tot ce faci.

Dacă totuşi faci ceva pe ascuns, lucrul tot va ieşi cândva la iveală şi atunci încrederea soţului tău în tine se va risipi. Deci nici un secret! Nu vorbi niciodată cu vreo prietenă de-a ta, şi nici chiar cu sora ta, lucruri pe care soţul tău nu trebuie să le ştie sau care i-ar stârni durere dacă le-ar afla. Multe căsătorii s-au distrus prin faptul că soţia (sau soţul) s-a încrezut într-un prieten. Nu-ţi trebuie alt prieten, decât soţul tău; el îţi este prietenul dat de Dumnezeu. Fereşte-te de orice alt fel de prietenie. Ia seama şi la prietenele pe care le ai de când erai necăsătorită. În cercul prietenelor de altă dată se poate strecura cu uşurinţă o vorbă pe care ai fi dorit să n-o fi rostit niciodată.

Şi dacă vreodată se va ivi vreo neînţelegere între tine şi soţul tău, să nu spui nimănui despre acest lucru - şi îţi repet aceasta de zece ori. Nu te lăsa târâtă de vreo supărare trecătoare, ca să spui ceva rău despre soţul tău! Supărarea pleacă repede, dar, dacă ai spus-o altuia, ea ajunge şi mai departe, din gură în gură, iar lumea va vorbi despre zdruncinarea fericirii în căsătoria voastră.

În cele din urmă, cuvintele acestea ajung până la urechile tale şi atunci înţelegi, cu lacrimi, ce rău ai făcut şi câtă pagubă ai adus soţului tău în faţa oamenilor. De aceea să nu spui niciodată nici o vorbă rea despre el! Niciodată, faţă de nimeni! Şi, întâi de toate, nici o vorbă din viaţa voastră intimă! Acesta este un loc sfânt în care amândoi aveţi a face numai cu Domnul. În intimitatea voastră nu trebuie să privească nici un ochi curios.

Nu uita niciodată că soţul şi soţia aparţin unul altuia şi că alcătuiesc un trup. Dacă nu vrei să se vorbească despre tine lucruri nepotrivite, apoi cu atât mai mult să nu faci tu însuţi lucrul acesta cu privire la soţul tău. Este 1 Corin- teni 13.7 - „Dragostea suportă (acoperă) toate" - cheie de boltă pentru viaţa ta?

Dacă vei vorbi ceva de rău despre soţul tău, prin aceasta sapi o prăpastie care nu se mai poate astupa, fiind ori prea întinsă, ori prea adâncă; şi nu veţi mai fi una. Unii şi-au pierdut paradisul căminului dând curs vorbirii ascunse.

Deci să nu ai secrete faţă de soţul tău şi să nu spui niciodată o vorbă rea despre el! Sapă adânc acest cuvânt: «Niciodată!»

Încă un sfat părintesc: cereţi-vă copiii în rugăciune, de la Domnul! Cât de frumos este când cineva poate să spună despre fiecare copil al său: a fost cerut şi a fost primit de la Domnul! Şi cât de trist este când în familiile credincioşilor se aude spunându-se: «iar un copil!» Ce triste stări domnesc în căminele care trăiesc după firea pământească şi nu după Duh. Şi totuşi se numesc credincioşi!

Ce lucru mare este ca noi, oamenii, să putem da viaţă celor care au suflete nemuritoare, care sunt chemaţi copii ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai gloriei eterne! Aici diavolul îşi întinde mult stăpânirea, dar noi să închinăm acest teritoriu lui Dumnezeu: pe viaţa conjugală trebuie scris: «sfânt Domnului»! Ce plăcută este acea căsătorie peste care se odihneşte binecuvântarea lui Dumnezeu, după cum este ea oglindită în Psalmii 127 şi 128.

Şi în relaţiile cu alţii nu uita că un cuvânt prietenos este ca o ungere a unui angrenaj; apoi totul se va face cu plăcere.

În scrisoarea către adunarea din Efes, (Apocalipsa 2), Domnul a trimis mustrarea învelită în laudă. El a mustrat acea adunare, spunând: „ţi-ai părăsit dragostea dintâi", dar înainte de a o mustra, a lăudat-o! „Ştiu faptele tale şi osteneala ta şi răbdarea ta şi că nu poţi suporta pe cei răi". După aceea vine mustrarea, iar după mustrare o altă laudă. Dar ai un lucru bun: „urăşti faptele nicolaiţilorrpe care şi Eu le urăsc ".

Mustrarea este făcută în laudă! O laudă deschide inima şi o face în stare să primească cu folos mustrarea.

Clipele pe care le-am pus deoparte pentru aceste îndemnuri au trecut repede. Ca încheiere, am încă un sfat: toată viata voastră să fie o călătorie de nuntă. După o muncă obositoare, poate timp de o săptămână, puneţi-vă deoparte o zi şi faceţi din ea o «călătorie de nuntă»!

Domnul să vegheze şi mai departe asupra căilor tale şi să te binecuvânteze. El este credincios şi va face acest lucru. Da, Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu iubit. Da, El să te binecuvânteze!

clickbible.org